

Udtalelser ved første Behandling i Folketinget, saaledes at vi gaa til at give en Understøttelse til de af Deltagerne i den første slesvigske Krig, som leve i trange Kaar. Man bruger her ganske vist ikke Udtrykket „trange Kaar“, men man bruger Ordene „leve i smaa Kaar“. Jeg forstaar dette saaledes, som den ærede Ordfører for Flertallet ogsaa udtalte det, at det var ikke Meningen, at den paagældende skulde leve i saa trange Kaar, at de skulde kvalificere ham til Fattighjælp, men at man skulde tage paa det med mere Humanitet og med en lettere Haand, saaledes at man udstrakte Understøttelsen til ogsaa at omfatte saadanne, som sidde under trykkede smaa Kaar. Paa den Maade skal jeg gennemføre Bestemmelsen, saafremt Ændringsforslagene blive vedtagne, og Forslaget bliver til Lov.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) mente, at det var meget tvivlsomt, om man kunde komme igennem med det Beløb, som her er stillet til Finansministerens Raadighed, nemlig 300,000 Kr. Han gik ud fra, at der vilde være mindst 10,000, som skulde have Del i Understøttelsen. Det er naturligvis ikke muligt med nogen Sikkerhed at udtale sig om, hvor mange der vil melde sig som kvalificerede til Understøttelse; men jeg skulde dog tro, at det Tal, som det ærede Medlem nævnte, 10,000, vil være meget for højt; jeg tror, at man kommer betydeligt længere ned, og jeg vil tilraade at blive staaende ved det af Flertallet foreslaaede Beløb, nemlig 300,000 Kr. Skulde man saa ogsaa derved bringe Understøttelsen ned for den enkelte, saaledes at den bliver mellem 50 og 100 Kr., ser jeg ikke, at der er nogen stor Ulykke deri, thi hvad der kan opnaas ved denne Understøttelse, er ikke paa nogen Maade at bringe de paagældende ud af den Fattigdom, hvori de leve, vi kunne ikke naa videre end at give dem en Gave, som fremtræder paa en særlig Maade, fordi den gives dem netop paa Grund af deres Deltagelse i den første Krig, men en Gave, der ikke har større Betydning, end at den kan afhjælpe deres Trang for en ganske kort Tid. Videre naa vi ikke, men for saa vidt tiltaler hele denne Foranstaltning mig, som man derved i Anledning af det Jubilæum, som Aaret nu betegner, spreder nogen Glæde blandt de gamle Krigere og netop blandt dem af dem, som sidde haardest i det. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale Ændringsforslaget til Vedtagelse.

Ordføreren (Høst): Lige over for det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) skal jeg sige, at naar han ikke syntes om min Bemærkning, at det er sagt, at Lovforslaget er fremkommet af Hensyn til Valgene, saa maa det blive hans Sag. Jeg har udtrykkelig sagt, at hvad enten det er saa eller saa — hvad jeg ikke ved — anser jeg det dog for en smuk Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget. For øvrigt kunde man maaske ogsaa fremhæve, at der er noget mærkeligt i, at dette Lovforslag kom frem, efter at det andet Ting havde forkastet Bevillingen paa 4,000 Kr. netop til at fejre 50 Aars Jubilæet for Krigere, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Naar det ærede Medlem endvidere betvivlede, at der endnu skulde være 15 à 16,000 tilbage fra Trearskrigene, saa tror jeg nok, at denne Tvivl ikke er beføjet, thi det ærede Medlem maa huske paa, at de, der bleve indkaldte i Efteraaret 1850, altsaa da Krigen faktisk var forbi, maa vist regnes med, idet Hæren den Gang var under Krigsberedskab, og de kunde være komne med, hvis Krigen var bleven fortsat, og det drejer sig om ikke saa ganske faa Mennesker, idet almindelig Værnepligt den Gang var indført. — Naar det ærede Medlem endvidere mener, at der vil være en halv Snes Tusind af disse tilbageværende Veteraner, som maa siges at være i en saadan Trang, at de skulle faa Del heri, tør jeg ikke have nogen Mening herom, men naar den højtærede Finansminister mener, at han kan nøjes med Beløbet, saa er der ingen Grund til at betvivle, at det ogsaa er rigtigt. Men jeg sætter ogsaa, at der skulde være 10,000, saa vilde det for mange af dem, der sidde i Trang, ikke være en ren Bagatel, selv om de kun fik 30 Kr.; det kan tit hjælpe en fattig Mand at faa det paa eet Bræt. — Naturligvis har ogsaa Flertallet helst villet have, at man skulde højtideligholde dette Jubilæum paa en værdig Maade, men saa maa vi paa den anden Side ogsaa beklage, at Folketinget først sender et saadant Forslag herop i de sidste Dage af Samlingen, saa at der ikke bliver levnet os Tid til at skænke det en saa grundig Overvejelse, som det fortjener. — Jeg skal kun endnu bemærke, at alene det, at der bevilges en saadan Sum, maa vise, at vi føle, at vi staa i Taknemmelighedsgæld til de gamle Krigere, thi noget saadant have vi ikke før gjort herhjemme. Jeg skal i saa Henseende minde om, at en af vore største